THE LIGHT IN THE WINDOW

DEEL II

DREMPEL 2

Het Licht in het Raam

Een groot deel van mijn leven heb ik geloofd dat de waarde van een mens werd afgemeten aan wat hij wist te verwezenlijken.

Het was een redelijke overtuiging.

De wereld lijkt speciaal gebouwd om haar te bevestigen.

Men vraagt ons om resultaten.

Cijfers.

Doelen.

Prestaties.

Mijlpalen.

Elk systeem bezit zijn eigen indicatoren.

Elke organisatie bezit haar eigen ranglijsten.

Elk tijdperk vindt een andere manier uit om succes te meten.

En bijna altijd concentreert de maatstaf zich op wat verschijnt.

Zelden op wat overblijft.

Met het verstrijken van de jaren begon ik echter een merkwaardig verschijnsel op te merken.

De mensen die ik me het meest herinnerde vielen bijna nooit samen met degenen die de meest indrukwekkende resultaten

hadden behaald.

Ik herinnerde me andere mensen.

Degenen die naast me waren gebleven.

Degenen die hadden geluisterd.

Degenen die de tijd hadden gevonden.

Degenen die aanwezig waren geweest.

Het menselijk geheugen is minder beïnvloedbaar dan het lijkt.

Na tientallen jaren onthoudt het niet alleen wat je hebt gedaan.

Het onthoudt hoe anderen zich door jou voelden.

En die ontdekking veranderde veel dingen.

Het gebeurde langzaam.

Zoals alle authentieke transformaties gebeuren.

Er was geen plotselinge openbaring.

Er waren honderden episodes.

Klein.

Bijna onzichtbaar.

Een vriend die verschijnt wanneer je hem niet hebt geroepen.

Een persoon die naast je blijft zitten tijdens een moeilijk moment.

Een familielid dat het probleem niet kan oplossen maar er toch voor kiest de last te delen.

In al deze gevallen gebeurt er iets dat cijfers niet kunnen meten.

Aanwezigheid brengt kracht voort.

Niet omdat ze de pijn wegneemt.

Omdat ze belet dat de eenzaamheid absoluut wordt.

Veel mensen denken dat helpen betekent oplossingen vinden.

Ik ben daar niet meer zo zeker van.

De mensen die me echt hebben geholpen bezaten niet altijd de antwoorden.

Vaak bezaten ze alleen de bereidheid om te blijven.

En dat was voldoende.

Wanneer we jong zijn geloven we dat de waarde in de daad ligt.

Met de tijd ontdekken we dat de waarde heel vaak in het blijven ligt.

Er zijn.

Niet weglopen.

Niet afgeleid raken.

Niet delegeren.

Niet verdwijnen.

Aanwezig zijn.

Het lijkt weinig.

Dat is het helemaal niet.

We leven in een samenleving vol verbindingen en vaak arm aan aanwezigheid.

We kunnen iedereen in enkele seconden bereiken.

We kunnen berichten naar elk deel van de planeet sturen.

We kunnen voortdurend communiceren.

En toch voelen veel mensen zich eenzamer dan ooit.

Misschien omdat aanwezigheid geen technologische kwestie is.

Het is een menselijke kwestie.

Aanwezigheid vereist aandacht.

En aandacht is een van de zeldzaamste hulpbronnen van onze tijd geworden.

Ik herinner me enkele fasen in mijn leven waarin ik geen raad zocht.

Ik zocht geen strategieën.

Ik zocht geen antwoorden.

Ik zocht gezelschap.

Iemand bereid om een stuk van de weg te delen.

Iemand bereid om te zeggen:

“Ik weet niet hoe het zal aflopen, maar je zult het niet alleen doorstaan.”

Deze zinnen veranderen de gebeurtenissen niet.

Ze veranderen ons.

En dat is veel belangrijker.

Jarenlang heb ik gewerkt in omgevingen waarin alles werd gemeten.

Prestaties.

Marktaandeel.

Groei.

Productiviteit.

En toch verschenen sommige van de kostbaarste dingen die ik heb ontvangen in geen enkel rapport.

Vertrouwen.

Loyaliteit.

Luisteren.

Nabijheid.

Geen van deze dingen komt gemakkelijk in een tabel terecht.

En toch dragen ze een groot deel van het menselijk leven.

Aanwezigheid werkt op dezelfde manier.

Ze is onzichtbaar wanneer ze er is.

Ze wordt zichtbaar wanneer ze ontbreekt.

Zoals de lucht.

Zoals de gezondheid.

Zoals bepaalde genegenheden.

We beseffen hun waarde vooral op het moment waarop ze niet meer beschikbaar zijn.

Met de leeftijd leerde ik een les die geen enkel boek me had geleerd.

Veel problemen vragen niet om onmiddellijk opgelost te worden.

Ze vragen om doorstaan te worden.

En wanneer een probleem doorstaan moet worden, is aanwezigheid meer waard dan bekwaamheid.

Het kan een vreemde zin lijken.

Maar wie ook maar een belangrijke beproeving heeft doorgemaakt, begrijpt hem onmiddellijk.

Geen enkele uitleg neemt een verlies weg.

Geen enkele strategie neemt een ziekte weg.

Geen enkele theorie neemt de afwezigheid weg.

Er bestaan situaties waarin de mens niet gecorrigeerd hoeft te worden.

Hij moet begeleid worden.

Deze ontdekking veranderde ook mijn manier van omgaan met anderen.

Ik hield op me verplicht te voelen om voor alles oplossingen te vinden.

Ik hield op de stilte als een mislukking te beschouwen.

Ik hield op te geloven dat mijn waarde afhing van mijn vermogen om de wereld te repareren.

Ik begon in plaats daarvan een andere eigenschap te cultiveren.

Beschikbaarheid.

Beschikbaar zijn.

Voor de familie.

Voor vrienden.

Voor kwetsbare mensen.

Voor wie een moeilijkheid doormaakte.

Voor wie behoefte had om gehoord te worden.

Het is een minder opvallende vaardigheid.

Maar oneindig veel nuttiger.

Terugkijkend merk ik dat de meest betekenisvolle momenten van mijn bestaan vaak een kenmerk deelden.

Iemand was aanwezig.

Soms was ik het.

Soms waren het de anderen.

Maar er was een aanwezigheid.

Een stille aanwezigheid.

Discreet.

Niet opdringerig.

Een aanwezigheid die niets eiste.

Die geen erkenning vroeg.

Die geen applaus zocht.

Ze bestond gewoon.

Zoals een brandend licht in een raam tijdens de nacht.

Misschien bestaat volwassenheid ook hierin.

Begrijpen dat we niet elke dag buitengewoon hoeven te zijn.

We hoeven de wereld niet te redden.

We hoeven niet iedereen te overtuigen.

We hoeven niet alle veldslagen te winnen.

Soms moeten we er gewoon zijn.

Echt.

Met al onze aandacht.

Met al onze menselijkheid.

Met al onze onvolmaaktheid.

Want mensen vergeten veel dingen.

Ze vergeten woorden.

Ze vergeten data.

Ze vergeten zelfs belangrijke gebeurtenissen.

Maar zelden vergeten ze wie op het noodzakelijke moment naast hen is gebleven.

Uiteindelijk, na het werk, de reizen, de successen, de verliezen, de transformaties en de verstreken tijd, blijft er een verrassend eenvoudige waarheid over.

We kunnen niet altijd veranderen wat er gebeurt.

We kunnen niet altijd genezen.

We kunnen niet altijd redden.

We kunnen niet altijd begrijpen.

Maar we kunnen er zijn.

En veel vaker dan we ons voorstellen, is aanwezigheid genoeg.